

СВІДОК ПРАВДИ

"WITNESS OF THE TRUTH,"

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY

Число 2-3

Падолист і Грудень 1923

Рік 1

ЧАША ЩАСТЯ.

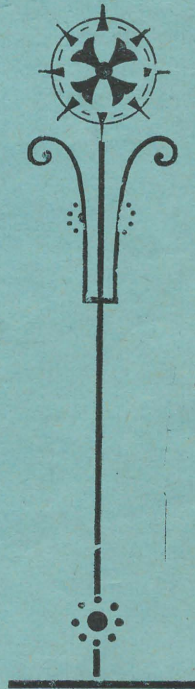
(Мат. 7:12. і I Кор. 10:24).

Всі у сьвіті шукають щастя
Всіх до себе воно манить,
Но Господь його у чаші
Запечатаній хранить.

Тим що вірять слову Бога,
Відшукати його легко—
Треба лишень в тім життю
Нешукати нам свого.

А старатись щоб радість,
В життя других приносити
А тоді із чаші щастя
І ми самі будем пити.

ТОРОНТО ОНТАРІО КАНАДА.

WITNESS OF THE TRUTH

A Ukrainian Christian Monthly.

Rev. B. Klochhoff — Editor and manager

CONTENTS OF SECOND & THIRD NUMBER.

It is time for us to wake up.
How Stephen Hrelie served God.
The Father knows.
Found on the way.
The unfruitful fig tree.
The answered prayer.
The real conversion of count Korf
What do you think of Christ.
Echo in the Alps.
The mercy of God.
The effect of the word of God.
The real patriotism.
What others write about „Witness of the Truth.”

Сьвідок Правди.

Часопис для всіх шукаючих правди і люблящих Господа.

Редагує Б. Клочков

Виходить один раз на місяць

Річна передплата \$1.00; до Злучених Держав \$1.25.

Поодинокі число 10 центів

Адреса:

Rev. B. W. Klochhoff

104 Bellwoods Ave. Toronto Ont.

НАША МЕТА.

Метою видавництва „Сьвідка Правди” є познакомити Українських поселенців в Канаді і Америці з наукою Христовою і помочі шукаючим правди, і стремлящим до розуміння Слова Божого.

„Сьвідок Правди” буде проповідувати Христа розпязтого яко голгофну ціль життя: одиниць, родин, школи, товариства, церкви і народу.

І тому звертаємося до всіх братів євангельських християн, також до приятелів і прихильників Слова Божого з сердечною прохоттю о поміч в розширенню Євангельської Правди.

Ви можете це зробити через надіслане передплати і приєднування передплатників для „Сьвідка Правди”.

Також просимо євангельських громад подавати дописи до нашого часопису про життя і євангельський рух в їхніх громадах, як також різний матеріал духовного змісту і цим ви зробите велику прислугу в розширенню Слова Божого.

УВАГА.

З самого початку видавання „Сьвідка Правди” не сподівано, нам пришлося стати лицем до лиця з многими перешкодами і трудностями.

Через незалежності від нас причини слідуючі числа „Сьвідка Правди” не вийшли в свій час; сподіємося, що більше то не повториться.

Скажемо отверто, що ми зробили не много, багато менше ніж хотіли наші серця, но все таки ми щс-то зробили, досягнули декотрих результатів, на котрі дивлячися, ми мусимо віддати Господу славу за Його поміч.

Ми просимо у наших приятелів прихильности, терпеливости і мслити!.. а не критики і осудження..

В будучности, перед нами лежить велика робота і тому най буде нашим загальним гаслом — „Всі за труд, всі за труд!.. Стараючись держати єдиненне духа в мирн му союзі. (Ефес. 4:3).

В будучности, просимо присилати пренумерату, дописи і взагалі всю кореспонденцію до „Сьвідка Правди” на адресу редактора.

Rev. B. W. KLOCHKOFF

104 Bellwoods Ave.

Toronto, Ont.

Вісник Правди

ЧАСОПИС ДЛЯ ВСІХ ШУКАЮЧИХ ПРАВДИ І ЛЮБЛЯЩИХ ГОСПОДА.

Число 2-3

Торонто, Онт.

Падолист і Грудень, 1923.

Рік 1.

ПОРА НАМ ВСТАВАТИ.

„Знаючи пору” що вже час від сна встати.
(Рим. 8:11).

„Котра година?” частіше як що инше чуем це питання. Ним всі інтересуються. Навіть і дитина скоро навчається пізнавати години на зигарі (годиннику) і старі люди, котрим по видимому час так мало приносить інтересного, зчаста питають: „котра година?” Через день і ніч скільки разів повториться то питання. Скільки сварок і оправдань коли є підозріння що годинник на кілька минут спішить або спізнинвся. В наш занятий і журливий час, кождий чоловік на улиці хоче знати нічну годину в Гринвич.* І если це важно знати всякого часу дня, то тим більше важно рано. „Котра година?” це є перша думка пробудившогося, коли перші лучі сонця пробираються до його кімнати і будять його. І як многим і з нас неутішаюча відповідь: „давно вже пора встати.”

Що тичиться земного життя ми всі знаєм, як необхідним є знати котра година, щоби в точности розділи-

ти і виповнити свої обовязки. Чоловік чи жінка не звертаючи уваги на годину булиби названі нерозумними.

Але коли ми приходим до духовних річей яка різниця. Мало хто застановляється над тим щоби навчитися розпізнавати час розділений пророками! Небогато таких, що питають: „Який тепер час?” в відношеню Божого порядку. В відношенню назначених сповняющихся ознак, царствує якесь-то засліплення незрозуміння. Мушцини і женщины котрі встидалибися запізнитись на четверту часть години, цілком спокійні в своїм недовірстві і безжурливости, в багато важнійшій справі — яка година на Божім годиннику. Може бути, вони, ніколи не задумувалися, що тепер, чи ранок, день, чи вечер; в таким змислі. Часто і християнин не дуже інтересується тим що йому неясне і трудне. Навпаки всего, ми чуємо вже голос труби: „настав вже час пробудитися від сну.”

* Гринвич. Місто в Англії близько Лондону, в нім знаходяться астрономічні і метеорологічні обсерваторії; по їх мередіану числиться довгота земного кругу.

Ми не дивуємося що сон заволодів більшістю народу, Господь упередив нас о тім, щоби ми цього очікували. Негітько „нерозумні” дівиці задрімали, але і „мудрі” також, як ми бачили з приповіді „Всі задрімали і заснули” (Мат. 25:5). Що необачних „треба було будити то недивно. Це дивно що мудрі були в таких положенню. Все так буває. Кукіль був посіяний „поки люди спали.” (Мат. 25:25). Навіть сама присутність і час Його глибокої муки не могли удержати Його вибраних від сна. Він боровся Оден в Гефсиманії, і коли вернувся до учеників, то „знайшов сплящими.” (Мат. 26:40). „Так не змогли ви одної години попилнувати зі мною?” Той докір повиненби-був розбудити їх; а однак, потім „Він прийшов і знов застав їх сплящими.” Легко було-би, привести много примірів з історії і з особистого досвідчення також, не звертане уваги на часто повторяну заповідь Спасителя „пилнуйте” Навіть в наші дні, коли нещасте за нещастем досягає народи, коли „войни і воєнні чутки” служать знаменем, а також і другі знамена що мали виповнитися, збуваються скоро одні по других, є доказом загального поступовання річей до розрушення, як не багато з народу Божого застановляється над тим, яке місце займають тоті збуваючіся знамена в Слові Божім і пророчих Писаннях. Як мало про котрих можна сказати що вони „знають час.” Посланне до Римлян було спеціально написане до „святих” віра їх „була знана по цілім світі.” Не від сну смерті треба було їм пробудитися; ніяких грозячих пересторог тут нема; вони зачисляся до „знаючих пору.” і все-таки їх кличуть до „пробудження від сну.” Тоті приміри

повинні би побудити дітей Божих в наші дні до більшої уваги і пильновання. Вже більше як вісімнадцять століть минуло від того часу, як апостол з Коринтії, де він очевидно був гостем Гая, писав те пробуджаюче послання „святим” в Римі.

Ніч тепер піднялась і розсвіт приближився. „Настав час пробудитися зі сну” — бо блаженна мисль „нині блище до нас спасення, ніж коли ми увіровали.” Причини до пильновання не цілком журливі, хотяй джерело жури ясне і многочисленне-коли поглянем кругом себе. Взиранне в гору дає радість і туди ми вострим очі. Оглядаючись кругом, що ми побачим? На правду то, що пояснить нам питання Христа, здаючися незрозуміле: „Син чоловічий прийшовши, чи знайде віру на землі?” (Лук. 18:8). Часом дивуєшся і думаєш, чому тепер вірять. Чи много з головних доктрин нашої віри не скригикованих і признаних за незбиті? Яка часть Божої правди, які предмети нашої віри могли-би очікувати щоби мушени і жєнщини віддали за них свою віру? Руководячі людьми — признаючі себе слугами Христовими — з легким серцем осуджують головні фундаменти християнства. Много факти, за котрі в давніші часи радісно ішли на муки, неважні в порівнанню з тими фундаментальними основами нашої віри, котра тепер в наші дні, не тільки відкинєна але і висміяна. Всюди розширений брак страху Божого і Його Слова, світськість, нещирість, безумна погоня за довольтвом, і дивна необачність властей — котрі дають заохочення до заспокоєння жажди за довольтвом — всі тоті признаки огірчають серіозні і пильнуючі серця, коли ми дивимось на „видиме беззаконня.”

Причина радості явиться лишень тоді, коли ми дивимось на гору „Нині bliще до нас спасення, ніж коли ми увірували” — повне і всеціле спасення від гріха bliще; „викуплення тіла bliще; прихід Господа bliще, упокій bliще; слава небес bliще.” „Випростуйте і підіймайте голови ваші, бо наблизилось викуплення ваше.” (Лук. 21:28). З такими обітницями наперед нас „настав час пробудитися від сну” Чи можна ще спати?

Друга причина длячого ми повинні пильнувати є, що і наш ворог не спить. Коли другі не пізнають „знамен часу,” він їх розпізнає і трудиться відповідно до них. „Нам не суть незнані Його помисли.” Той текст показує нам ще деякі причини, чому ми повинні пильнувати. Послідні голови послання до Римлян, як і послідні голови других послань виразно говорять о наших обовязках до наших ближніх. Поклик до пробудження і пильновання стоїть в зрозумілих вираженнях, навчаючи нас о нашім обовязку сповнення довгу взглядом ближніх наших, і любови, котру ми повинні мати до них, щоб сповнити нову заповідь царства. „Настав час щоби пробудитися від сну” ради тих котрі впали в глубший і страшний сон. Ми повинні пильнувати, щоб не послужити їм злим приміром і щоб вони не лишилися недбаючими, байдужими. Ми повинні показати їм, що „ми догжники” — і для того нам треба пильнувати. Спосібности все стають тяжчі; час служення і свідковання скоро уходить. Будемо старатися ужити цей час що нам ще полишено а щоб це зробити з успіхом будемо пильнувати, уживаючи кожної мити коли слово о Христі може бути

сказане, коли двері нашого приятеля чи ближнього, що-то отворені би прийняти правду. будемо робити це уважно і з любовію щоби через це, напевно познайомились з Євангелієм нашого Ісуса Христа. (Чи доволі ми стараємся ознакомити їх з Господом, через наші поступки в щоденнім життю а не лишень через слово?).

Апостол не перестає показувати в тій голові (до Рим 13.) на знамена пори і поясное, коли і як можна очікувати наступлення „безоблачного неба.” О тім є в других місцях Слова Божого і спеціально блаженні тої, котрі читають і слухають і сповняють що написане. (Відкр. 1:3). Християне Риму „знаючи пору” призивані суть апостолом, нато, щоби пробудися і показати в практичний спосіб послідоване того знання і віри і нам також, з появленням ся і розсвіту на всхіднім небосклоні, звучить поклик: „наступив вже час пробудитися нам від сну. Бо нині bliще до нас спасення, ніж коли ми увірували. Ніч перейшла і день приближився; і так відкинем діла тьми і одягнемся в оруже світла.” Ця одіж ясна, приготована не нашими стараннями, а Його благостею, постановим держати твердо знамена правди, цей короткий час що лишений до свідковання ужиєм мудро і будемо старатися догоджувати Йому, і прославляти Його у всіх наших щоденних ділах і обовязках. Що ми зобачим на другім боці золотих воріт ми не знаємо, но напевно не те, що ми тут маємо. Не довго дано буде нам терпіти задля Нього; не довго, коли ми подумаємо о тім що буде потім. І коли всяке терпіння і самоодверження перейде на віки, бути можж, ми здивуємся чому ми білсь-

ше не цінили ради нього?

Все вище сказане, ми закінчимо словами — призивом апостола Павла

„Встань сонний і воскресни з мертвих, то і освітить тебе Христос. (Єфесян 5:14).“

ЯК СТЕФАН ГРЕЛЛЕ СЛУХАВ БОГА.

(Діяння 5:32)

Оден з визначающихся членів товариства Приятелів (Квекерів), Стефан Грелле, жив в такій близькій присутності з Богом, що дивним способом розумів Його желання і вповняв прикази Духа Святого. Одного разу по довгій молитві і очікуванню щоби Господь відкрив йому Свою волю той великий і добрий чоловік отримав від Духа розказ щоби він пішов далеко в ліси північної Америки і проповідував Євангелиє дроворубам, котрі там працювали.

Руководжений Духом, той чоловік зібрався в дорогу з великим спокоєм і радостею в душі, просто на місце сказане йому в молитві. Коли він прибув на те місце, там царювала глибока тишина: рубачі пійшли далше в глибину ліса. Но той, котрий мав поручене від самого Бога, не міг помилитися. Він відшукав великий барак, котрий служив за столову для робітників, ввійшов до нього і проповідував євангелію життя, а як скінчив, вернувся до дому дуже щасливий що сповнив волю Божу. Минули роки і Ст. Грелле нічого не чув про свою бутність в лісі. Він виїхав в Європу і відвідав Англію. Переходячи раз через Лондонсь-

кий міст він був задержаний через чоловіка, котрий так до нього говорив.

Ага, накінець я вас знайшов! Знайшов таки вас. — Приятелю, відповів Грелле, ви певно помилилися. О но, сказав незнакомий. Неговорили ви проповіді в такий-то день, в такий-то місци в лісах Америки?

Так відповів Грелле, но я нікого не видів, хто мігби чути проповідь.

Я був там. Ми перейшли далше в ліс і лишили барак, коли я пригадав собі що лишив свою штабу на старім місци. Я задав роботу людям, а сам пішов на давнє місце за штабю. Коли я підходив блище я почув чийсь голос. Я з трепетом і з зворушенням підійшов блище і через шпари нашого покиненого барака я взрів вас я вислухав все що ви говорили і був сильно перекснений о моїх гріхах, но я з тим пішов, вернувшись до своїх людей. Однако стріла глибоко впилаь мені в серце і через пару тижнів я був дуже нещасливим чоловіком. У мене не було біблії ані жадної другої книги, тай не було з ким поговорити про духовні річі, а я чувся більше і

більше нещасливим. Накінець я роздобув Св. Письмо і прочитав слова, через котрі я дістав життя вічне, я розповів своїм людям тоту благую новину і вони всі навернулися до Бога. Трох з них стали місіонерами і Дух Святий чудним способом уживає їх до повернення грішників до Спасителя. І так говорив даліше незнакомий, мною заволоділо сильне желання щоби вас віднайти і сказати вам, що ваша проповідь в лісі, причинилась до навернення майже тисячі душ.

Чудно і дивно як Господь може много учинити через одного

вірного і послухного Його воли чоловіка. Господь не може ужити чоловіка доки він не віддасть своєї воли в Його руки. Ми можемо пригадати як Господь уживав і ще уживає дітей своїх до несення благої вісти для щастя многих. Хотай часом показуються і трудности на дорозі тих, котрі хотять виповняти волю Божу, но вони лишень служать за степені по котрих віруючі підносяться вище, щоби побідити зло. Давби нам Господь всім живу віру і послух для Його гелосу.

ОТЕЦЬ ЗНАЄ.

Разу одного я їхав в омнібусі, Окрім мене була ще маленька дівчинка, до котрої кондуктор підійшовши спитав: „Куди ти їдеш?“ — „До дому!“ була відповідь. Кондуктор допитувався її і знов дістав відповідь: „до дому!“ Кондуктор запитав її: „а де твій дім?“ — Отець там на верху, він знає” і вона показала на верх омнібуса. Кондуктор заспокоєний пішов на верх. Незадовго з гори зійшов старший чоловік і взявши її за руку, сказав: „ну; донечко, ходи: ми

вже приїхали!”

Дивлячись за ними, я думав: Наш любезний Отець Небесний знає все о нас. Коли ми його діти, то нам треба лишень вірити, що Він нас веде до дому. Він приготував нам місце на верху і знає що ми тут на дорозі життя. Він охороняє нас, хотай ми і не видимо Його, но колись Він візьме нас за руку і поведе до дому. О если-би ми могли все, коли наоколо нас темно мрачно, сказати і вірити що: „Отець все знає!”

ЗНАЙДЕНИЙ НА ДОРОЗІ.

Одного разу як я подорожував дігнав мене старий бродяга, Черевики його висіли на плечах а ноги були наполовину закриті полотняними пантофлями. Він був дуже балакливий і за короткий час я довідався о його минувшій історії. Зобачивши малий мішок в його руці він подумав, що я про-

даю різні дрібнички і тим заробляю на життя.

Я запитав його, „скільки вам років приятелю?“

„Повернуло на сімдесять добродію,” сказав він.

„Добре, чи маєте на думці ліпший світ як цей?“

„Нічого більше тільки одно

Небо для мене," відповів він, гоним великого переконання.

„Розуміється“ сказав я; „що зробило вас таким певним в тім?“

„О, я ніколи не зробив ніякого зла, а завсігди старався робити все добре що тільки міг.“

„Як то, що ви сказали правда, то що я маю робити? Я ніколи не зробив нічого доброго, но я зробив багато зла, Розуміється я був дуже недобрий.“

„Так? Ви не виглядаєте на такого.“

„Ви не повинні осуджувати людей по їх вигляді. Я був великим злочинцем.“

Це пояснення налякало добре старця; він стояв кілька хвилин вліпивши очі на мене і сказав, „Як же так, що ви тут тепер, а не в в'язниці?“

„О, ми не все дістаєм то, що нам належить, отже ви бачите, що я не такий як ви: тепер, що я маю робити?“

Подорожний змилосердився наді мною і сказав: „Я не знаю, що ви маєте робити, але можу вам порадити, перестаньте робити зло і будьте ліпшим на будуче; але чи тому правда, що ви були злочинцем?“

Замовкнувши на минуту і дивлячись йому в лице я сказав серіозно, „то є правда; і я вам скажу, що ви також є злочинцем“ і я можу це доказати.“

Він дуже здивувався і сердито відповів. „Я є переконаний, що ні.“

Ви є переконані, а я можу то доказати, що Господь сказав так: „Всякий бо хто увесь закон заховас, та згрішить в одному. станеться у всьому винуватий.“ (Яков. 2:10.)

Тепер скажіть мені — „чи були ви коли п'яні?“

„Часом випивав лишню чарку“.

„Чи призивали ви Господне ім'я надаремно?“

„Не можу сказати, що ні“.

„Ви не говорили завше правду?“

„Не завше“.

„Отже, щоби не заходити далеко ви бачите, що ви провинились багато разів, ви не дотримали заповідей Божих, подумайте що в другім місци сказано: „Проклят, хто не встоїт у всьому написаному в книзі закону, щоб робити те“. (Гал. 3:10). Тепер ви бачите, коли ви провинились оден раз в вашім життю то ви п'д прокляттям“.

По лиці його видно було, що ця розмова збудила в його серці боротьбу і по короткім часі він запитав „Е, а чи то так?“

„Так“ сказав я, „тепер пригадайте собі ваше минуле життя, и скажіт мені чи ви любили коли Бога, бо найбільша заповідь Божа є, „Возлюби Господа Бога твого, всім серцем твоїм, і всею душею твоєю, і всім розумінням твоїм, і сусіда твого, як себе самого“.

„Є я часом засилав мої молитви до Него“.

„Коли ви робили то мій приятелю?“

„Коли? от як я вирушив в дорогу, я сказав „Господи помози мені нинішнього дня і Він зробив то“.

„І ви подякували Йому?“

„Таке“.

„А чи ви просилиб Його о поміч. наколиб ви не нуждались, в шоденнім кавалку хліба?“

„Я не думаю“.

„Отже то показує, що ви не любите Бога, а що любите самого себе. Тепер я хочу дати вам одно питання. Коли Господь поміг вам і ви зістались вдячні Йому, чи ви подумали над тим, як прославити Його? чи ви забули за Нього, аж поки знов не потребували Його помічі? "

Ця проба мала свій вимірений наслідок. Його совість затривожилась, і річі показались йому зовсім в иньшій світлі, як він бачив їх до тепер. Віручи, що Дух Святий веде Його до покаяння, я старався показати, що Божі закони вимагають цілковитого послуху; і що кара за непослух була смерть; так, що перегляд Його довгого життя, ясно показав, що вся його справедливість була як брудний мішок; що серце його ніколи не було справедливе перед Богом. Так мені вдалось хвилю врозумити його, що до його надій і фальшивої віри, що свідкувало його велике напруження, воно стало більше, і більше натягнутим це продовжалося якийсь час, а потім напруження урвалось і він розплакався.

„Е, добродію я є таким злочинцем як і ви! я є таким злочинцем як ви! Що я маю робити? Що маю робити? "

Я не пробував стримувати його, і дав йому виплакаться доволі; я зацікавився тим старим грішником. Підпора на котру він покладав всі свої надії на будуче несподівано була зломана, і його очікування щастливого відпочинку були замінені у „якесь страшне сподівання суду і огняний гнів“. (Жид.

10:27). Він глибоко почував своє положення -- він скоро сподівався увійти в вічність, так неприготованим. Серце його було розбите.

„Не падайте духом“, сказав я, „Я знаю, що ми можемо зробити“.

„Знаєте пане?“, сказав він з зачепленням. Він почував що не можна марнувати ні хвилини.

„Так; ми мусимо звернутись до нашого Господа Ісуса Христа. Я думаю, що ви чули за Нього, чи ні? "

„Так; чи не вмер Він на хресті? "

„Він умер, і був похований; знов воскрес і вернувся на Небо, і тепер Він там сидить на своїм троні. Він любить грішників, таких як ви і я, і Він сказав, він „любить мене і віддав своє життя за мене“. І Він також сказав, „Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені. Я упокою вас“. (Мат. 11:28). „Прийдіть до мене і будьте спасені“. (Ісаія 45:22). Все, що ми маємо зробити, прийти до Нього (звернутись геть від всіх наших гріхів, з повним новим розкаянням в серці нашім), і вірити Йому, і простяться нам всі наші провини.

Довідавшись, що спасення є вільним дарунком Христа всім тим, що приходять до Нього, показалося старцеві дуже добре бути спасеним, від себе я додав, я є переконаний в своїм спасенню.

Дивлячись зі здивуванням він сказав.

„Не може бути? "

„Так, і я знайшов то, так як Христос сказав, Якийсь час я був дуже нужденний, і був подібний як ви тепер. Я відчував що і я є великим

грішником; ціле мое життя було дуже не добре і серце нікчемне. Я бачив, що не можу допомогти сам собі. Я не мав спокою ні в день ні вночі. Тоді я згадав о Його великій любові, що Він віддав свого возлюбленого сина на смерть за грішників, щоб вони були спасені. Я пригадав собі о великій любові Христа, що Він прийшов з Неба і умер за наші гріхи; і я сказав сам до себе. „Він любить мене і віддав себе за мене!“ Я почув, що мое серце наповнилось любовію до Нього; і піднявши очі вгору я сказав „Господи я вірю, тобі!“ і в ту хвилину я був дуже щасливий. А тепер я вірю, що піду до Нього не тому, що я був добрим, бо я був злочинцем, як я вже сказав вам, а тому, що Христос притерпів за мене — притерпів на місце мене“.

Цих простих слів старий грішник слухав з великою увагою, в очах його появилася огонь і він сказав:

„Як ви думаєте, чи Він простить такого старого грішника як я?“

Я є певний в тім. На то Він прийшов, щоб спасти грішників. Він спасе всякого приходячого до Нього; Він сказав: „Хто приходить до мене не вижену геть (Іван. 6:37). Він же поранений був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші; Його ранами миє оздоровлені. Всі ми блукали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою. — Провини ж усіх нас вложив Господь на Нього одного. (Ісаія 53:5-6).

„Він умер праведник за неправедних, щоби привести нас до Бога“ (І Петра 3:16). А коли я відкрив і пояснив ці переходи і показав йому, що спасення є в Христі — що Христос притерпів за нас, лице його прояснилось і з великим воодушевленням він сказав: „Мені ніколи то не представлялось таким перше“.

І коли ми ідучи, дальше розмовляли на цю знамениту тему старець часто останювався коли пропустить яке слово, і потім рушаючи далі говорив:

„Ага! Ага!“.

Коли ми пустились іти дальше, він на раз останювався і ударяючи обземлю своєю палицею, сказав з великим напруженням і радостю:

„Хвалити Господа! Я вірю в Нього!“.

Після другої паузи він сказав:

„Виглядає так, якби ви з наміренням були післані мені на зустрічу“.

„Так; і також не забудьте, що ви здибали Господа Ісуса Христа, котрий зробив вас щасливими!“

Ми мали, ще йти з півтора милі і мали нагоду ще трохи побалакати, потім розійшлись.

Коли на прощання я подав йому свою руку, він сказав „Ми скоро будемо в Небі, і я zobачу вас знов коли ми будемо там. Я не буду тут довго. Потім радісно звернувся до нашого Спасителя, він сказав: Благословенне ім'я твоє! Господи! Благословенне ім'я твоє! і ми розійшлись.

Ч. Сперджен.

БЕЗПЛОДНА СМОКІВНИЦЯ.

(Закінчення.)

Ще є друга причина чому приказ „зрубай” є цілком справедливий, часу до покаяння було доволі.

Я не знаю що ще може бути зроблене для многих з вас що вже не було зроблене. Вам були післані іспитання, огірчення, скорби, слабости щоби вас відорвати від землі. Смерть вже заглядала вам в очі і здавалося була готова проковтнути вас на віки но нічого не помогло. Чогож вас ще бити? ви лиш гірше зажуритесь.

Деякі з вас отримали вже тільки ударів, що вже нема цілого місця ні на голові ні на серці. Ранами серце уздоровляється, говорить Соломон, но вам це не помогло. Ваші рани і терпіння не очистили вас і ви далі продовжаєте оскорбляти Всевишнього.

Окрім цих средств, спрямованих на то щоби відорвати вас від землі, начеб окопане вас, багато було предложених і других, щоби привести вас до покаяння. Сотки разів подавалося вам Євангеліє: Біблія тепер є майже в кожній хаті; многи з вас від дитинства були виховані в благочесті.

Багато разів перестерігали вас, уживаючи строгости, то любови; ви чули потішаючий голос милоседя і грозячий голос суду і не дивлячись на все, ви зістались сухі. Нащож вас щадити? Це средство було спробоване без жадних результатів; тепер лишилося ще друге більше справедливе — „зрубати”. О, Боже не трать

грішника! — хочеться крикнути, в той сам час признаючи що це без розсудку.

Грішнику, чи ти думаєш що я о тобі розсуджую без серця. Най буде що я без серця, але ти пожалуй свою душу; що я за острій то лиш здається, а не на правду, твоя же безжурливість страшна, для того що ти не журишся о своїй душі, смієшся над небезпекою і не думаєш що від неї не втечеш. Жадної признаки ліпшого ще в тобі не видко. Єслиб в тобі був хотяй маленький овоч, єслиб хотя слюзи покаяння котились з твоїх очей, єслиб ти хотяй троха шукав пізнання волі Божої, єслиб твое серце хотяй троха змягло, єслиб у тебе була хотяй яка небудь віра в Ісуса, хотяй за зерно гірчиці, тоді була би підстава щоби тебе ошадити; но жаль сказати що пощада вийшла тобі на зло. Коли Господь тебе не покарав, ти зробився легкодушним; ти сказав: Як буде знати Бог? чи бачить Всевишний? „Ти думаєш, що Він такий як ти і ніколи не покличе тебе на суд? Ти думаєш, що меч його схований в похву і рука його прикоротилась. Яка переверотність ума і хитрість зла. що ти довготерпіння Боже ведуче до покаяння, обернув в причину для дальшого твого упадку. Ти став більше жорстоким замість змягчитися. Ти став старшим, но не мудрішим, хиба в тобі прибуло гріховної мудрости на зло. Євангеліє вже не має

на тебе такого впливу як перше. Перед тим як тобі говорили о карі за гріх, то ти чув страх і сльози виступали на очі, тобі жаль було своєї власної душі; тепер, не так. Ти йдеш своєю дорогою і всі напівнення для тебе, як вітер в поли. О, Боже, ти цілком справедливо сказав Свій сокирі „зрубай його”.

Ще є інші причини, чому цілком справедливе це розпорядження „зрубай її”. Ми їх знайдем як звернем увагу на садовника і другі дерева. Насамперед тут дерево неприносяще овочу, на нінащо не здале. Оно подібне до грошей що не приносять проценту, до мертвого капіталу. Від сухого дерева ні хісна ні краси. Так і від тебе, грішнику. Бог тебе сотворив, посадив, Він твій садівник, а ти нічого для Него не зробив. Коли підеш одного дня в церкву то не на то щоби прославити Його, коли другого дня даси що бідним, то не для того, що вони діти Божі і з любови до Него. Ти не молишся Богу, не славиш Його не жиєш для Него. Який хосен Богу з тебе? Всяке творіння хвалить Його. Павук, снуючий павутину покоряється Його наказам. Віл знає свого погонича і осел свого газду, а ти не знаєш. Хотівби ти держати коня, що не хотівби тобі служити? Хотівби ти тримати пса, що ніколиби не лизнув твєї руки, ніколи не лестивбися коло твєї ноги ані не сповнив ні одного з твоїх розказів? Ти сказавби „нащо мені його” Если слуга в твоїм домі їв твій хліб, одягався в твою одєжу а ніксли не слухавби тебе і не журибис о твое добро, ти-б сказав йому „іди геть, ти мені не слуга”.

Так само може сказати Господь тобі. Кілько літ окружала тебе Його

опіка; довготерпеливість Його переносила всі твої блуди і проступки, но так не може продовжатися вічно, для того що розсудок вимагає, щоби не потрібна річ не стояла вічно і розказ „зрубай його” є правним наслідством твого неужиточного життя. Но це ще не все. Живучи так неужиточно, ти все таки показуєшся дорогим деревом. Дерево в саді не багато вартує, його лишень треба поливати, обкопувати і прививати. Мається розуміти, що садівник печалиться ним, але не багато. Но подумай що коштує тебе сохрانیти! Тобі треба щоденного утримання. Твое кождеминутне віддихання залежить від Него Твій організм тіла вимагає постійної опіки сотворителя, щоби не нарушити його гармонію. І щож є в тобі, щоби зливати на тебе тільки милости, любови, терпеливости, старання і сили? Еслиб ти був на місци Бога і до тебе відносилобися так твое сотворіння, як ти, взглядом Господа, розпростиравби ти над ним свою любов і милосердіє щоби одержати з його сторони безчутство і противлення? Найпевніше що ні! Судиж по тім чи справедливий Господь, коли каже „зрубай її”.

Ще один примір: затой час що ти безплотно займав місце, хто-небудь другий на твоїм місци мігби славити Бога. Там, де стоїть сухе дерево, моглоби стояти друге, покрите овочами. Ти лишень надармо займаєш землю, як сказано в тексті. Если ти матір, то друга на твоїм місци молилабис за своїх дітей, плакалаби над ними, учила-би їх любити і знати Христа, а ти нічого такого не робиш. Другий чоловік, на твоїм місци, маючи твої здібности, ужив би їх на славу Божу, а ти тратиш їх на своє задовольненє забуваючи о Бґзі,

котрий дав їх тобі. Другий на твоїм місці, давноби сидів в попели і веретищи, каючись, а ти, як живучи в Капернаумі, тільки тверднієш і возносишся.

Другий може бути, на твоїм місці, привівби сотні людей на дорогу правди, а ти нічого для них не робиш. Єслиб другий мав твій талант, твою вимову, то не розтрачувавби їх на пустословіє, а уживби їх на молитву і поучення. Маючи час дожиття, він живби для свого учителя. Мені пригадується один служитель Христа у котрого був лишень один талант, но много серця; він молився так: „О Господи, мені би хотілося мати більше талантів; коли я думаю о других, котрі мають їх і не служать тобі, мені хочеться сказати; возьми їх Господи, і довір їх мені, если Тобі угодно; (подобається) яби так хотів мати десять талантів щоби всі принести до ніг Твоїх. Бережись, дорогий і грішний читателю, щоби Господь не усунув тебе і не поставив на твоє місце того, хто буде послухний Його воли.

Подумайте о тім який недобрий вплив мають на других нечестиві люди і ви зрозумієте, яка глибінь любви і довготерпіння в тім що вони ще не знищені. Вони самі повинні би дивуватися а між тим, той сам факт толкується з часта цілком переверотно.

У всіх віках люди надуживали довготерпіння Судії. Проповідник в Еклизіясті говорить „не скоро совершается суд над лихими поступками: для того і не боїться серце синів чоловічих робити зло”. „Якже” говорите ви, „такий-то напивався, клеветав на других а дожив до глубокої старости, в силі і здоровлю. Такий-то предається розмаїтим злидням,

краде і робить багато непотрібного а про то він процвітає і багатіє. Бог не лишень не посилає його в ад, але ще пасе його на злочних лугах. Нема справедливости у Бога, не карає він за гріхи.” Видиш, грішнику яким згіршенням служить твоє перебування в гріху; дивлячись на тебе, другі говорять „Бог не карає його, значить Він не карає за гріх.”

Для других той примір заразливий: твої уста і твоє життя відтругують їх від Бога. Коли буває зараза худоби, фермерам радять сейчас, коли тільки ослабне худобина щоби її убити і закопати на пять футів глибоко, щоби ошадити других.

Гріх заразливийший і страшніший від всіх слабостей і для того голос справедливости взиває „най грішник буде відсланий, де він не буде шкідливим; нащо його щадити, він ані раз не поправиться; всі старання здаються угіршати його, треба подумати, о тих котрі мають стичність з ним, щоби через його злий вплив і вони разом з ним не погибли. Він дітей своїх поучає на зло, відтягає їх від вірування в Бога і дає їм примір як противитися Богу; треба сейчас прикортити його злобную діяльність. Лучше одному умерти, ніж многим погибнути і длятого во імя добра людскости, справедливості вимагає сповнення приговору „зрубай її”.

І так ми знов напсминаєм тобі непокаявшийся грішнику, що если Господь до того часу щадить тебе, то це справді дивно для тебе. Єслиб Господь був поблазливим для гріха і міг би легко дивитися на гріх, тоді не булоби дивно, що Він позволяє жити грішникови; но Він нетерпить нечестя — гнів Його постоянно розрушує і палить зло, а однако Він здержує

громовий удар щоб не знищити нечестивця. Если-б тобі прийшло через пів години сердитися, ти-би метав поганими словами і не здержавби своєї руки; а тут судия всеї землі, котрому приходитьсь гніватися щоденно через двайцять, трийцять, сорок, п'ятьдесять, шістьдесять, сімдесять, а часом і вісімдесять літ на кожного з нас і однако Він нас ще незнівечив. Не для того, щоби беззаконе було далеко і недрстигало Його всевидящого ока; но, гріхи наші як дим для Його носа; як образа для Його лиця; ви дотикаєтесь зірниці Його ока. Та страшна річ названа гріхом постійно перед Ним, і все-же Він ша-дить вас до сего часу. Памятай грішнику, не для того Він ошаджує тебе, що не мігби тебе затратити. Він мігби розказати цеглам з даху впасти на твою голову чи горящі схватити тебе на улиці; легкі твої моглиби перестати віддыхати воздух і крово-круження моглиби застановитися. Богато воріт до смерті, богато стріл у правосудия; хотівби Господь допустити одну з них на тебе і твоє життя буде відняте. Він сказав багатому безумцю: „в ту ніч жадають душу твою від тебе” і він вже не видів ранку; так само мігби і тобі сказати. і що тоді?

Як вже було сказано, велика милость оказана тобі не тому, щоби Господь потребував тебе; твоє життя не збільшить, а твоя смерть не зменшить Його слави.

Твоя неприсутність буде мало зауважана, як упадок одного листка з дерева, як щезнення одної каплі роси на лузі.

Приклонись і подивись на те до-вготерпіння.

Ще чудеснійше для того що Він має повне право надіятись оwoщу від тебе.

Такий милостивий і люблящий Господь повинен би бути люблений тобою.

Він так люблящо відноситься до тебе, дав тобі тільки способностей радуватися, що мігби ожидати від тебе услуги. Ти не то для Бога, що віл для тебе, — ти даєш волу траву і соломі і то все, а Бог дає тобі не лишень щоденне утримання, але і життя — ти вповні від Него залежний Нічого з твоїх власностей не є зовсім твоїм, як ти взлядом Господа. Ти повиненби служити Йому любити Його служення, всьо уживати і самому бути ужитим для Його слави. Він не жадає від тебе більше що Йому належить, но Він приказує любити Господа Бога твого всім серцем, всею душою — це була Його перша заповідь, котру ти постійно безперер-ви нарушував.

Подумай-же, як ти своїми поступками оскорбляєш Бога.

Кілько у кожного з нас на сумлінню таких огірчаючих всьга гріхів?

Кілько людей провиняються (або винувні) недовірем? Як оскорбляючим для Бога, що чоловік відкидає саме Його істновання, живучи на Його землі і віддыхаючи Його воздухом.

Начеб нічого незначучий черв осміляється вимагати від Всевишнього доказів Його істновання. А переслідування? Я боюсь що поміж читачами суть такі, котрі переслідували жену і дітей за їх вірність в Христа „Доторкающийся вас дотсркається зірниці мого ока” говорять Господь. Уважай грішнику, бо не уйде без карі доторкнення Божого ока. Если хто

обиджає твої діти ти готовий стати в їх обороні, так і Небесний Отець відомстити за Своїх вибраних.

І брехун клеветує на тих, котрі ходять в страху Божім, так само розбуджує гнів Божий. Всяка нечистота є також обидою висшої Святости; вона стягнула огонь на Содому; блудники і блудниці не можуть грішити, не оскорбляючи Бога.

Ще і гріх усьпання своєї совісти нам треба спізнати, бо так много ним провиняються. Многі невинні в вище згаданих гріхах, а всеж не менше винні в другім змислі, для того що знали, що добре, а вибрали зле, чули о Христі і не віддали Йому свого серця. Ми давно вже надіялись видіти їх холящих в страху Божім, а вони все ще чужі Христу. Не вже все буде оскорблятися Господь? не вже надармо буде проповідуватися милосеєдїе? не вже Господь буде все відкиданий і не обявить війни против ваших душ? Це — чудо, чому такі ображаючи для Бога гріхи терпляться, і длячого ви ще не зрубані?

Якаж причина того великого догтерпіння? Длячого сухе безплodne дерево не зрубано? Відповідь: для того що є заступник за грішників. Длячого ви ще живі? для того що Ісус Христос заступається за вас, розпятий Спаситель умоляє за вас. Ви запитаете длячого Він то робить? Для того що Він умер за всіх людей, заплатив дорогу ціну за всіх і не хоче бачити ані одної душі погибаючої. Грішники ошаджені для того, що Ісус Христос умер і тоті, котрі використовують милосердіє Боже для того щоби угодити своєму тілу, якби топчуть ногами кров Ісуса Христа. І так грішнику, чи знаєш ти о тім чи не,

всеж ти завдячуєш своє дихане Тому, Котрий висів на хресті. Тиби не мав права взивати до Бога еєлиби не той Страдаєць. В нашім тексті виноградар лишень просить оставити дерево, Ісус Христос зробив більше ніж це; Він просить не лишень устами, але пробитими руками і ногами і проколеним тілом; тоті рани тронули Боже серце і ти ошаджений. Тепер я хочу запитати тебе: еєлиби тобі, засудженному на смерть — допустим такий случай — дарувалиби життя завдяки моего заходу, ненавидів би ти мене? Єєли би я мав силу при дворі, і колиби ти вже получив смертний декрет, пішов би і просив за тебе і вимолив би для тебе помилування, чи можна би собі представити що ти ненавидів би мене роками, говорив би постоянно против мене, сміяв би ся наді мною і моїми приятелями.? Я знаю тебе: ти би полюбив мене і був би мені вдячний за оцілене твого життя. О, грішнику, я би хотів щоби ти відносився до Ісуса Христа, так як ти відносишся до людей.

Бачиш ти ще не в пеклі лишень для того, що Він прийшов і упрошував за тебе, плач і сокрушайся за свої гріхи. Най Дух Святий приведе до підніжжя христа; там побачивши кров, ради котрої ти ошаджений, через котру тобі даровано життя, я вірю що ти підкріпленний Духом, падеш на лице і закличеш „о Ісусе, як можу я оскорбляти Тебе і противитися Тобі?

Прийми мене і спаси мене, ради милости Твоеї.” Ми знаєм що Він викупив вас з поміж других людей не сріблом ані золотом, але Своєю дорогоцінною кровію і любовію вічною полюбив вас, з наміром притягнув вас до себе вєзами свого мило-

сердія, тепер же хто небудь з вас скаже, „я не можу все повірувати, що воно так.” Но даймо нато що за час ви упезнитися в тім, що ви вибрані Богом, дорогі Христу і назначені бути одним з дорогоцінних каменей на Його короні, що ви тоді скажете о собі? Як я жалую о тім, що ненавидів Того Хто мене так возлюбив. Як міг я противитися Тому, Котрий мене спас. Який я був безу-

мний коли спорив з Тим, Котрий заплатив за мене і вибрав мене по своєму милосердію!” Бог вам простить, но ви самі ніколи собі не простите, що так довго противилися. Най же вічна милость, котра ще не сказала про вас „зрубай її” окружить вас і пробудить на то щоби ви принесли плод і тоді вся слава і честь буде Тому, Хто Своєю дорогоцінною кровію спас вас від вічної кари.

ВИСЛУХАНА МОЛИТВА.

Кілька літ тому назад засуджено одного чоловіка на вісім років вязниці. Коли він відбував свою кару — до вязниці приходили люди проповідувати Євангеліє для вязнів, але він тим ніколи не інтересувався.

Перед самим виходом його з вязниці прийшов оден чоловік проповідувати Слово Боже, і текстом його було: „І клич мене в день тісноти; я визволю тебе, і ти прославиш мене.”

Чоловік цей після вислухання проповіді відродився. Через кілька днів після того, його карі прийшов кінець; і коли дали йому його одіж, він одягнувшись вийшов на улицу, подивився взад і вперед, і сказав: „Що маю робити?” Тоді він пригадав: „І клич мене в день тісноти; я визволю тебе, і ти прославиш мене.”

І він піднявши очі свої до горі сказав: „О Боже, як допоможеш мені через цих пару днів, я не буду робити ніколи нічого злого і зістану християнином на завсїгди.

Ще не скінчив він своєї молитви, коли збачив коня запряженого в бричку, котрий біг улицею як тільки міг. Всякий утікав з дороги і ніхто не пробував спинити його. Цей чоловік побіг на стрічу зпіймав за важки і спинив коня. В бричці був трохлітний хлопчина котрому нічого не сталося.

Батько хлопчика прибіг до брички і побачив, що його синкові нічого не сталося, запитався: „Хто спинив коня?” Люди показали на бідного чоловіка, тоді той виїняв з кишені золотого і дав його йому.

І коли він взяв золотого то раз собі пригадав: „І клич мене в день тісноти; я визволю тебе, і ти прославиш мене.”

Тоді оден чоловік підійшов до него і запитався його, „Де ви мешкаєте?” і бідняк відповів; „Я не маю домівки на цім світі.”

Так ходіть до мене і пообідаєте нині зі мною і дав йому свою адресу.

Після обіду він розказав тому доброму чоловікові історію свого життя — як він вийшов з вязниці і як батько дитини дав йому двадцять доларів. Коли він закінчив, чоловік той сказав: „Добре пане, я є християнином, і наколи ви хочете бути добрим, я поможу вам; ви можете мати місце при моїй роботі.” І нині в місті Індиян-

поліс той чоловік є одним з про- водарів християнського купецтва. Зіставляючи примір добрих старих слів: „І клич мене в день тісноти, я визволю тебе, і ти прославиш мене.”

Отже як ви хочете зробити добро, перше всього призвіть Господа і знайте, що Господь виробить ваші проблеми для вас.

О ПРАВДИВІМ НАВЕРНЕННЮ ГРАФА КОРФА.

Закінчення.

Господь жадає від нас добровільного полишення пізнанного гріха, хотят би як він нас притягав. Гріх відлучує нас від Бога. Спаситель говорить кожному з нас: „хто не відкажеться від всего, — не може бути Моїм учеником.” (Лук. 14:33)

Само-обманство — то одно з страшних блудів! Як страшно, коли душа радує сама себе возродженною, а на ділі показується неправдою. Душа! Висліди серце своє, випробуй його! Чи нема в нім задних думок? Желавш ти іскренно і чісно відказатися від своїх тайних любимих гріхів і принести їх в жертву своєму Спасителю? „Чоловік в тім случаю відказується від всего, коли його серце не бажає задержати нічого. Если Господь цього жадає, то він готовий всею лишити.”

„Віра многих людей, в наші дні, цілком переверотна. Люди вірують, що Ісус умер за гріхи; но вони не вірять, що Він зняв гріх.” Сатана, премудрий в брехні, уміє часом цей

факт вповні заслозити. Если ти хочеш бути правдивим свідком Христа, то я раджу тобі частійше шукати соединення з Господом. В самотности ти випитуй серце свое перед Ним. Чи не відділює тебе яка хмара або тьма від Господа твоего? Чи без закиду твое поступоване перед Богом, а не лишень перед людьми? Ти в обовязку вияснити собі то питання. Воно важнійше від всьої твоеї християнської роботи. При всій твоїй обширній видимій роботі серце твое і душа твоя можуть показатися пустими. Длячого? Длятого що перед началом всякої роботи ти повинен укритися в Господі тобі треба научитися розмовляти з Господом твоїм в тишині. „Бо так говорить Господь Бог, Святий Ізраїлів: зіставшиися на місци і в покою ви спаслисяб; в тишині і упованю сила ваша; но ви не хотіли.” (Ісаї. 30:15.)

Хто прагне в життю нерозділимого союзу з Богом і перебування в Ісусі, той най не шукає свого життя, навіть і в духовнім значінню сього сло-

ва. Відвертаючи очі від самого себе, най сповняє чесно і безкористно то що служить на славу Божу. Хто так думає, о тім Господь буде печалитися; Він благословить такого чоловіка в духовнім і земнім відношенню. Господь дає вівцям своїм життя і життя з ізбитком. Хто постиг це, у того лиш одно желання в серці — іменно — трудитись для Господа, лишаючи Йому вибір труду. Він не жєлає блискучої позиції а трудиться вірно, радісно і тихо там, де поставив його Господь. Достойність роботи не заключається в її поверховнім вигляді, а в душі в котрім вона виповнюється. Робота дитини Божої лиш тоді має ціну, коли вона є виконана в ім'я Боже і з любви до Господа Спасителя. Від домо-управителя Господь жадає лишень, щоби був вірним. (Кор. 4:2.)

Если праведний жие вірою, то він і служить вірою. Вірою він научився не оставатися від Пастиря і вірою научився не випереджати Його; він знає, що Господь приготує його до назначеної роботи.

Горяче усердие не головна прикмета вірного слуги. Лучший той слуга, котрий з терпеливостею ожидає розказу. Хто не хоче себе здати Господу з тим, щоби Він підготовляв його до служення поступенно і в повній тишині, той в кінці уподобиться до дерева, приносящего нездзрілі овощі, його можна уподобити до дерева, звалившогося під тягаром овощів: то дерево не мало необхідної зрілости і сили, щоби винести всю тяжесть їх. По Божому порядку овощі не тільки не зсушують життя-даючого соку дерева, а напрогів обновляють і збільшують його. Если ділатель винограднака Господнього стоїть вірно на ділі своїм і служить в правдивім Душі

Його, то він буде жити своєю службою, Його духовний чоловік буде в нім розвиватися і дозрівати в зрості."

Оден з вірних слуг Божих О. Штокмаєр. висказав наступне: „Если Господь схоче ужити тебе на яке небудь діло, то Він прикличе тебе до себе. В такім случаю ти зробиш більше в однім році, ніж в тридцять роках твоєї власної роботи без волі Божої."

Перебуване в тишині зменьшить много-слова. Бог не хоче щоби ми журилися і пустословили. Він жєлає щоби ми виповняли в тишині нашу роботу і зповняли її докладно. Ми повинні бути водимі Духом Божим. Но щоби почути Його голос нам потреба мати повну тишину в серцях наших. Если ви так будете поступати то не зробите помилок і все піде добре. Если ти не будеш духовно спокійний, то твій власний дух буде тебе водити. Правдива віра переносить тебе в личність Ісуса Христа. Ти зачинаєш упевнятися, що твоє щастя знаходиться в перебуванні в Нім. Щастя дітей Божих знаходиться в перебуванні в Христі. Жєлаєш жити з Христом? В такім разі научись перебувати в спокою, в довірю."

Наскільки ти научишся жити з Христом, о тільки потоки води живої будуть зливатися на тебе. Живучи в з дня на день з Ним, ти скоро постигнеш Духом Святим Його волю. Чоловік годен довести другого лишень до того місця до котрого сам дійшов. Не дальше! „Не приймаючи благословення для властної душі, ми тим поносим ущербок тисячам: ми перешкаждаєм в духовному оживленню“.

Не жди, щоби світ повняв тебе! Напротив! Тобі прийдегся часто переносити його докори; ти же перебу-

вай в тишині свого сумління і в тепеливості. Сьвіт, часто називає нас безумними, дивачними людьми. Ёсли-би ви були від сьвіта, то сьвіт любив би своє". (Іван. 15:19) „Будучи свободними від самих себе (або яснійше сказавши від похотей гріха) ми будемо робити велике вражіння на сьвіті нашим поступованем, інакше ми, ще до борби, являємося перед сьвітом побіжденими.

Слава Богу, Ісус вже побідив сьвіт, а через Ісуса Він і дітей своїх робить побідителями (Рим. 8: 35, 37. І Іван. 5: 4, 5). Ми побіждаем сьвіт не власною силою, а силою Христа. Христос дарує дітям своїм всю побіждаючу силу, через котру і вони стаються побідителями. Ми переживаємо на досвіді що Його псбіда наша пбїда. (Кол. 2:15. І Іван. 4:4).

Ми не видаем себе за побідників сьвіта, но ми сталися через віру спільниками Побідителя сьвіта“.

Вороги наші, в глыбiнi серця, бояться в нас Ісуса; нас самих вони цілком не бояться. „Нас ненавидять задля Ісуса, а не за для Бога“. Для того, наверхнена душо, перебувай в Нїм і побїдуй Нїм. Христос побїдив князя сьвіта сього своїм послухом до смертї. (Іван. 16: 7, 12). Завдяки тому, дитя Його може бути все радісне і спокійне, недивлячися на всі, трудности котрі зустрічаються йому так в духовнім як і в тілеснім життю. „У вас же і все волося на голові перелїчене“. (Мат. 10:30). Ёсли ми дивимося на сьвіт без Ісуса, то нам представляються безконечні, непобідимі трудности. Не так друг мій? Наша віра є якби каналом для злитя сь Його сили; вона ссїдиняє нас з Христом. Перебуваючи в Нїм, ми побі-

димо грїх. Духовний спокій, тишина перед Богом, дуже важні для христїянина. Хто хоче жити з Богом, той мусить перебувати в тишині і супокою. Щоби душа не впала в журу, треба перебувати постійно в молитві. Що за дивна тайна жити в тишині з Ісусом, бути Нїм вдоволенним і все оставатися при Нїм. „Ісус єдиний може нам дарувати блаженство, і наповнити нас своєю любовію і ніхто иньший окрім Нього!“

Ісус-початок і кнець нашої віри, Хто Його має той має Духа Святого і знає Отця. „В нїм живе вся повнота Божества тілесно.“ (Кол. 2:9). І від повноти Його ми всі прийняли благодать на благодать.“ (Іван. 1:16). „Щоби вам сповнитися всею повнотою Божою.“ О тїм стиху Лютер так виразився: „Повнота Божа дана нам на то, щоби ми, так сказати, були повні Богом; щоби милости Його вельми зливалися на нас. Повнота Його дана нам, щоби Дух Його обвлїк [або одягнув] нас відвагою в боротьбі і ссьвітїв нас світлом своїм. Повнота Божа дана нам нато, щоби життя Його було в нас, щоби радість Його була нашою радостею, щоби любов Його в нас розбуджувала любов; одним слсвом, щоби все що Він є і що Він має, і в нас проявлялося і умножалося. Він дарує нам, не лиш в частї але в повноті всі привїлегїї дітей Божих. Повнота Божа повинна проявитися в наших розмовах, думках і в цілим нашім життю; все життя повинно стати Божественним.“

Ёсли все те що написане повище, правдиве, то лишається два ненарушімі факти: Без Ісуса ти не можеш зробити нічого. З Ісусом ти можеш зрбити все.

Прочитай з молитвою слідуючі стихи: „Я есьм, лоза а ви галузки: хто перебуває во мні, і я в нїм, той принесе много плода; бо без мене не можете робити нічого.“ (Іван. 15:5). „Все можу в укріплюючїм Ісусі Хри-

сті.“ (Фил. 4:14). Господь сказав мені: „Доволі для тебе благодати Моеї;“ бо сила моя в немощі звершується, длятого і много ліпше буду хвалитися своїми немощами, щоби вселилась в мене сила Христова. (ІІ Кор. 12:9.)

ЩО ДУМАЄТЕ ВИ ЗА ХРИСТА?

„Фарисеї, яку догану ви маєте до Ісуса?“

„Він їсть з митарями і грішниками.“

„І ти Кайяфо, що маєш сказати за Нього?“

„Він є богехульник, тому що Він сказав, ‘Від нині побачите Сина Чоловічого, по правиці сили, і грядущого на хмарах Небесних.’“

„Пилате, яка твоя думка?“

„Я не знайшов ніякої вини в чоловіці цім.“

„І ти, Юдо, що продав твого учителя за срібняки, що ще маєш кинути против Нього?“

„Я згрішив, зрадивши кров невинну.“

„І ви сотники, і жовніри, що вели Його до хреста, чи маєте, що сказати против Нього?“

„Справедливо то був Син Божий.“

„І ти дияволе?“

„Він є Син Божий.“

„Іване Хрестителю, що думаеш

ти за Христа?“

„Це Агнець Божий“

„І ти Іване Апостоле?“

„Він є ясна ранішна Зоря.“

„Петре, що скажеш ти, за свого Учителя?“

„То є Христос Син Бога живого.“

„І ти Тимофію?“

„Мій Господь і мій Бог.“

„Павле ти переслідував Його; що засвідкуєш ти против Нього?“

„Я перечислив все, і все що надбав. вважаю за втрату, ради вищого розуміння Христа Ісуса мого Господа.“

„Ангели небесні, що думаєте ви за Христа?“

„У вас родився Спаситель, котрий є Христос Господь.“

„І ти Отче Небесний, що знаєш все?“

„То є Син мій любий в котрім мое благовоління.“

„Дорогий читачу, що думаєш ти за Христа?“

ЕХО В АЛЬПІЙСЬКИХ ГОРАХ.

ГОСПОДЬ ГОВОРИТЬ:

„Люди дадуть відповідь в день суду”
(Мат. 12:36).

„Нема бо нічого закритого, що не відкриється, ані захованного, що не виявиться! (Мат. 10:26).

Всі земні правительства признають за необхідним, для забезпечення порядку і добробиту поміж підданими, установити права, і ставлять перешкоди рабівництву. Від всіх що займаються торгівлею вимагають удержувати докладно запискові книжки, котрі можна би переглянути і зконтролювати їх сбороти, можливо же щоби Господь, вміщающий в серце чоловіка потрібність порядку, не установив жадного права, не впровадив ладу, і не видав закону для перегляду нашого земного життя?

Питається, сотворивший небо і землю чи уступить в мудрости земним правителям?

Справедливо-же як твердять деякотрі, будьто Бог не постановив ніякого закону, що кождий може жити, як йому хочеться. без страху відвічальности за все зроблене, або не виповнене на землі?

Но, Бог перевишшає правительства земні, як Творець перевишшає твореня, як майстер перевишшає діло рук своїх.

Не вже ж Бог премудростею Своєю сотворивший світ, покажется менше мудрим в управленні ніж Його сотворіння? Яко законодавця уступить Він чоловікови, котрий получил від Нього дихання, життя? закони природи, котрими управляється матеріальний світ установлені Ним; невжеж для світа духовного не видав Він

законів для управління? Чи можна собі виобразити, щоби стояче вище в порядку сотворіння, поставлено Ним на нищий ступень в порядку управління?

Чи рішив хто, основоючи більшу торгівлю, опираючися на точно удержаних книжках, найняти до завідування ділом много управителів, щоби здали рахунок а не установити жадного порядку і права, а дати повну свободу робітникам, робити як хотять, тратити час і майно, не даючи жадного рахунку зі своєї роботи?

Чи будують кораблі, щоби віддати їх на жертву елементам без ніякої ціли, без капітана, даючи кождому морякови право розпоряджатися по своїй волі і розумінню?

Но! люди не суть такі не розумні; і Бог не менше їх мудрий. Сотворивши світ, землю і чоловіка, вінець Його творення, Він не відказався від кермування (управлення чоловіком і установлення для нього законів [прав]).

Не існує, ані один добре збудований торговельний дім, ні одно желізничне товариство, ні одно правительство, котре не вимагалоб щоби служачі здавали рахунок перед настоятелями. Так і ми позволимо собі виобразити що Господь сам схоче в послідний день дати рахунок вселенній в Своім управлінні нею. Велика буде наша радість на небесах, коли появиться нам літопись світа сього, в

котрій відкриється вся премудрість Бжа і безвимовна благість Його.

В кождім управлінню порядок і докладність необхідні. Не існують подробиці. Брак пару центів пошкодить докладности рахунку, так як і помилка в тисячах. Подібно до цього в рахунку Божім, не існують дрібниці. Мало важних гріхів не може бути. „Хто згрішить в однім чим небудь; той стається виноватим ві всім.” (Яков. 2:10).

* * *

Одного разу прийшлося мені в Парижу очікувати на стації одного з моїх приятелів. В часі мого очікування приїхав поїзд, но не той на котрого я чекав, це дало мені можливість приглянутися всьому що діялося кругом мене на стації.

Я видів слідуєче: поїзд ще не успів остановитися, як один зі служащих підбіг до старшого кондуктора, стоячого у дверях вагона, взяв від нього справоздання і поспішив в контору (офіс). Бувши близько вікна я міг видіти як він уважно переглядав дані йому папері, відтворив пару більших книг і почав записувати докладно все потрібне до зазначення. Потім, він закрив книги, поставив їх на місце взяв другий лист і поробив в нім свої замітки, тоді разом зі справозданням передав в сусідню кімнату другому уряднику, котрий почав ним займатися. В той спосіб половина пасажирів ще не вийшла зі стації, як всьо що тичилося до їх поїзда і подорожи було занесене в книги управління.

Той сам поспіх, тота сама уважність, тота сама докладність, видна у всіх відділах управління. Кождий урядник відвічальний за виповнення свого обовязку, в відданю в подроби-

цях справоздання, тим котрі наглядають за їх роботою. Всьо записується в свій час і по порядку. Робота в конторі іде на рівні з рухом на стації і навколо неї. Многі подорожуючі на желізницях не мають поняття о тих обширних справозданнях, котрі ведуться невидимі для публики, як би за кулісами. Робота іде без упину, хотяй о ній не знають тоті, для котрих вона ведеться.

В мудрости і докладности чи уступив Господь чоловікові? Чи в створінню сьвіта покажеться менше порядку, як в постановах людських? Но! існування нашого життя, уживання способностей наших, печуєме нашої душі, богато важнійше в очах Бга, ніж люди привикли думати; там далеко від очий, пишеться памятка книжка о всім що робиться на землі.

На стації як відомо, скоро злагоджений поїзд до подорожи, то оден з урядників записує в свою книжку, номер льокомотиви і кожного вагона; всьо то записується в книги товариства і таким способом знаний є номер поїзда, його мета, сила льокомотиви і вмістимість кожного вагона. Виразно тоже говорить і Давид: „В Твоїй книзі записані всі дні для мого життя зазначені.” (Пс. 138: 16). „У вас і волоса на голові почислене,” говорить Ісус Христос. (Мат. 10:30). „Ксждий з нас за себе дасть рахунок перед Богом,” повторяє апостол Павло (Рим. 14:12).

* * *

Я памятаю, як в часі мого шкільного життя в Швайцарії, прийшлося нам подорожувати через Альпійські гори. Одного ранку ми найшлиє в однім із гірних переходів на більший висоті, і як раз почули чудну музику-віддаючу ехо і наповняючи воздух

своїми перемішаними звуками.

За закрутом стежочки попався нам чоловік з великим чабанським ро-гом а перед нами показався глибокий непроглядний рів, або пропасть, про-стираючися вдаль. Музикант виграв пару нот на своїм інструменті а за час котрий нам показався дуже дов-гим, серед глибокої тишини, почувись з за пропасти з виразністю і ясностею і силою тоті самі ноти, повторя-ючися одна за одною.

Чи не страшна думка, що всі на-ші діла будуть явлені перед престо-лом Божим в день суду з такою точ-ністю, з якою ехо гірних висот по-вторило звуки видані з цього боку пропасти.

Вершини судилища Божого сто-ять ще троха задалеко від нас, коли можна так виразитися, щоби нам бу-ло можна вже тепер чути відгомін на-шого життя; но, — без сумніву в свій час ехо заговорить! Життя чоловіка іде своїм порядком, відгомін наших кроків зникне в тишині вселенної, здається без сліду. Подумаеш, що ні-хто не чув, ніхто не бачив і що, ко-ли цього тіла в котрім проведене на-ше життя не стане, прийде всьому кінець.

Однакож воно не так.... підож-дїть! Тишина лиш короткий час. Є хтось що в необнятім світовім прос-торі зауважує всі обставини життя на-шого, мисли, чувства, слова, поступи-ки і точно як пропасть Альпійська, по хвиливі мовчаню, передала нею приняті звуки в докладнім їх порядку без найменшого змінення; також і життя наше повторене буде по поря-дку, так як ми його пережили.

Закони сьвіта вивовнять свою за-дачу з такою докладністю як і за-кон натури вивовнив своє діло, між

Альпійськими горами. того памятного для мене дня. Случиться музикантові зфальшувати, всі його старання пока-жуться безсильними щоби фальшиву ноту вернути, нота прозвучала: і от, серед глибокої тишини гірської про-пасти, повторяється вона яка вона е! Так і хтось хотяй невидимий і незна-ний для многих, зазначує всі подріб-ности нашого життя, щоби принести їх всеціло в день суду. „Говорю вам,” каже Ісус Христос, „що за всяке пу-сте слово, яке говорять люди, дадуть вони рахунк в день суду.” (Мат. 12:36).

* * *

Страшно подумати, що кожному прийдеться два рази переживати своє життя, раз тут на землі, другий раз на тамтїм боці могили — перед прес-толом Божим в останній день.

Убийця переживає убийство своє, злодій свою крадіж; но цим разом вже не тайно а при сьвітлі перед цілим сьвітом. Тоді почується сильний голос бездни, повторючої зі страшною то-чністю всякий відтінок минувшого його життя, удоводняючи її до най-меньших подробиць.

„Но, нема нічого закритого, що-би не відкрилося, ані нічого тайного, що не буде виявлено. (Мат. 10:26). Всякий наш крок даєся чути, або на небі, або в пеклі. Життя наше має вплив на окружающих нас до доброго, або злого; стоячи за Богом або проти Ньо-го. Вплив кожного поступка такий ро-змаїтий, як і спосібности кожного чо-ловіка. Всякий живучий чоловік на землі, починається до спасення або до осудження окружающих.

Скоро закінчиться наше коротке перебуване, останні крески прозвучать на земній дорозі, останні слова наші і поступки з докладністю заглухнуть

ся в памяткову книгу Божу.

Настане минута тишини; а потому сповниться велике виконане гoslіднього дня, на котрий будуть покликані всі смертні, не беручи під розвагу чи вони хочать, чи ні.

Послухайте слів ап. Івана котрому Бог відкрив те, що має бути: „І увидів я великий білий престол і сядячого на нім, від лица котрого втікло небо і земля і не нашлось їм місця.”

Також бачив я мертвих, малих і великих, що стояли перед Богом і ро-

згорнуто книги; ще иншу книгу розгорнуто то есть життя; і суджено мертвих з того, що написано в книгах, по ділах їх.” (Відкр. 20:11, 12).

* * *

Як страшним покажеться день цей! Кінець земного труду досягнутий: рід людський, живучий на ній мусить здати рахунок. Діяльність світа звершилась, замкнуті книги, віддані до перегляду і незадовго будуть знов розгорнені.

(Далі буде)

МИЛОСЕРДИЕ БОЖЕ.

„Господь вельми милосердний і благий.”
(Яков. 5:11).

Мало таких що тому вірять. Люди знають що то значить сочувствувати в терпіню. Вони знають як дуже чувственно обходяться родичі зі своїм хорим дитятем і як прикладають всі старання щоби вигоїти його рани або зменьшити його біль. Що до Бога, вони не думають, щоби Він відзначався подібною любовію і терпеливостею. Вони дивляться на Нього, як на лікаря, котрий вже так привик дивитися на всякі терпіння з холодною кровію, що і на них дивиться без всякого чуття і холодно-кровно розсуджує, які би способи найліпше прийняти.

Если ми собі дозволили дивитися на Бога в той спосіб, то може бути, Він і покажеться для нас таким, тому що Він нам даєся пізнавати через нашу віру. Через це, не перестає Він бути таким, яким Його представлять пророки і апостоли, т. е. дуже спочувачим. В Нім нема байдужности

для людського терпіння. Не для свого вдоволення докучає і причиняє терпіння синам людським; а навпаки: в кожній недолі їхній він не покидав їх і ангел лица Його спасав їх.” (Ісаї. 63 9). Сльози пролиті Ісусом дають троха світла, для potwierдження тої любови, яку має Бог для чоловіка.

Скажіть мені прошу, хто научив матір бути так спочуваючою? Хто вложив те чудне чуття доброти в її серце? Хто сотворив її в такий спосіб що хотій-би вона була в багатьох самолюбна, вона не може зза свого самолюбства, не лнути до колиски свого маленького з терпеливостею, жалем і любовію? Хто зробив її материнське ухо таким чутним, що найменший крик її дитини draжнить її слух? Подивіться на ню! Вона посвятила всю — свої очі, уха, язик, свої руки, ноги і всю тіло і душу, свої спосібности, одним словом все на борбу з горем своєї дитини, для осягнення ви-

щого добра. От, це є шкло, через котре ми повинні дивитися на повноту створеного Богом.

Чуття в серці матері говорять о ще більшім чуттю в серці Того, Хто її сотворив такою. Хто сотворив її уста так, що з них виходять любими і душу дотикаючися вражіння, сам без сумніву, дивно знає голубити, потішати і благословляти. Но де та ди-

тина, щоби всі її горя і терпіння були усунені родительскою опікою.

Віруючому-же не може здаритися таке страдання, мале чи велике, звичайне чи надзвичайне, для которого не знайшлобися влучного, м'якого слова Божого, з уздоровляючими власностями, которого силу може задержати лише наше недовірре.

ВПЛИВ СЛОВА БОЖОГО.

Слово Боже розм'ягчає серце одного чоловіка і приводить його до покаяння, другого серце ще гірше затверджує в гріхах.

Один віддається в руки Спасителя, другий відходить з прокляттям. Те саме сонце що розтоплює, розм'ягчує смоли на улицях, зат-

верджує глину в неможливий спосіб. Любов що зм'ягчила і перемінила Петра, послужила Юді до ожерсточення і зради. Дивись, як слухаєш Слово, не ожерсточай свого серця для прийняття нравди, щоби не затвердло в гріхах, на вічну погильбель.

ПРАВДИВИЙ ПАТРІОТИЗМ.

Такі що виображають себе патріотами і опираються на тім що воно цілком рационально коли вони люблять свій край то чужий треба ненавидіти, суть Фундаментально найгіршими ворогами свого краю.

Людина може любити свій край і націю без абсолютного відтіння ненависти або пониження для других. Світ ще жде братства правдивих патріотів, котрі покажуть свою розумну любов до свого краю, великодушнєм до других країв.

Усяка гіркість, і гнів, і ярость, і крик, і лайка нехай зникне від вас зі всім лихом.

Будьте-ж один до одного добрі, милосердні, прощаючі один

одному, якож і Бог у Христі простив вам. (Єфес. 4:31,32).

Де є брак любови, там існує ненависть; а помножена ненависть є війна.

ЩО ПИШУТЬ ПРО „СВ. ПРАВДИ.”

Вінніпег, Ман. Дорогий во Христі брате Б. Клочков.

Я тільки що одержав перше число „Свідка Правди,” за що сердечно вам дякую. Дуже мене тішить це, що, по довгому часі, „С. П.” знов видається. Хай Господь сам благословить обильно ваше підприємство. При цім залучаю \$1.00 передплату на оден рік.

З щирим поважанням, і молитвами за найкращий успіх остаюсь ваш во Христі

П. Кундий.

Нью Йорк. 20-го Жовтня. Любий брате во Христі Б. Клочков.

По перечитанню „Свідка Правди” я знайшов що якраз такого „Свідка” потрібно для нашого Українського народу, і тому залучаю при цім листі \$7.50 за котрі прошу посилати С. П. на мою адресу по два примірники, а також на подані адреси при цім листі.

Желаю вам успіха в роботі вашій.

Іван Пятковский.

Семинарія Гілл, Тексас. 27-го Падолиста. Дорогий в Господі брате Б. Клочков:

Цим доношу вам, що мавим нагоду читати журналя „Свідок Правди.” котрого ви відновили. Мене він дуже обрадував. Понеже я відчував велику потребу подібного журналя серед наших Українських братів і сестер, як тут за океаном так і в старім краю.

„Свідок Правди” саме слово означає бути свідком т. е. говорити правду. А свідок не має права говорити ані більше ані менше, а лише то, що бачив, що знає. Отже наш нарід дуже потребує таких свідків, як літературно так і на слові, котрі несlib Правду Христову. Ми маємо тепер досить свідків, но вони него-

ворять людям правди а лож. Не що би воздвигнути, віками затемнений наш нарід, ми для тої праці потребуємо вірних Христових свідків, котрі неслиби чисту науку Ісуса Христа.

З тим листом посилаю \$1.25, як річну передплату і желаю „Свідкови Правди” як найбільшого успіха в ширенню Євангельскої Правди. Моя молитва Господу, щоб він благословив кожний рядок сього журналя для спасення много погибших душ і, як вірний свідок показав дорогу до спасення многим. Сердечно здоровлю всіх читачів сього журналя і з братньою любовію зістаюсь.

В. Перетятко.

Вінніпег, Ман. 21-го Грудня. Дорогий во Христі бр. Б. Клочков.

Я отримав від вас „Свідок Правди,” котрий мене дуже, а дуже урадував. А найбільше мене це урадувало що моя молитва була вислухана моїм Отцем Небесним що праця духовна воскресла на всході.

Любий брате. Я широко вірю що Господь вручив вам цю велику і святу роботу продовжувати, і щоб многі грішники через ню навернулись до правди! і знайшли покой душам своїм у крові Ісуса Христа.

Отже я прочитав „Свідка Правди” дуже уважно і то аж два рази і я вірю що він є дійсно „Свідком Правди” бо кожда допись має духовну поживу і живий клич. Нехай Господь обильно благословить „Свідка Правди”, а також його сотрудників і менаджера того всього труду що Господь вручив у ваші слабії руки. Продовжуйте ваш труд святий доки вам дано совершати Його святу роботу.

Ваш меньший брат і сотрудник на ниві Божій.

М. Н. Кривецкий.

УЧІТЬСЯ АНГЛІЙСКОЇ МОВИ!

Повідомляємо Українців і Росіян міста Торонта що ми
відкрили:

Вечірню ШКОЛУ Англійської мови

при

143 John St. Toronto Ont.

Наука відбувається два рази на тиждень, Вівторок і П'яницю від 7-30 до 9-тої вечером.

Як хочете дістати лекшу роботу і мати ліпше життя тут в Канаді, то мусите навчитись англійської мови, як так то не упускайте нагоди, приходіть і учіться.

Шкільний Заряд:

В редакції

„СВІДКА ПРАВДИ“

Можна дістати Біблії на всіх мовах:

Велика Українська Біблія.....	\$2.50.	Велика Російська Біблія.....	\$2.50.
Святе Письмо Нового Завіту.....	75ц.	Новий Завіт і Псалтир	50ц.
Святе Письмо Нового Завіту по українськи і англійськи	\$1.25.	Українська Арфа. Збірник україн- ських духовних пісень.....	50ц.

Замовлення посилайте на адресу:

Rev. B. W. KLOCHKOFF

104 Bellwoods Ave.

Toronto, Ont.

І зрозумієте правду, й правда визволить вас. Іван 8:32

Отже як хочете бути свободними і пізнати правду, то приходіть на зібрання Євангельських Христіян, де відбуваються проповіді з Євангелія, як слідує:

В неділю о год. 10-тій рано, і вечером 7-45.

В четвер о год, 7-30 вечером молитовне зібранє.

В суботу о год, 7-30 вечером практика сьпіву, проповідь і лекції.

143 John Street Toronto Ont.

ПЕРЕДАВАЙТЕ „СВІДКА ПРАВДИ“ З РУК ДО РУК

З всякими друкарськими роботами удавайтесь
до

Друкарні „Свідка Правди“

Котра Виконує різного рода: Оголошення, Білети, Афіші, Програми, Бізнес Карти, Листи, Коверти, Били.Стейтмени, Справоздання, Статути, Памфлети, Журнали і взагали всі роботи входячі в обсяг друкарський.

На провінцію роботу висилаємо поштою.

Виконання і ціна вдовольить кожного.

Адреса:

DRUKARNIA SVIDKA PRAWDY

190 York St.

Toronto Ont.